

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 stycznia 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 138 ust. 1 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2018 r., poz. 1270) stwierdził, że M. N. pobrała nienależnie świadczenia za okres od 01.07.2015 r. do 30.06.2018 r. w łącznej kwocie 24948,24 zł z tytułu emerytury. Zakład zobowiązał ubezpieczoną do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń za okres od 1.07.2015 r. do 30.06.2018 r. w kwocie 24948,24 zł, ponieważ składając wniosek ubezpieczona oświadczyła, że nie pozostaje w stosunku pracy, natomiast z nadesłanego zaświadczenia wynika, że do 01.07.2018 r. wnioskodawczyni była w ubezpieczeniu z tytułu umowy o pracę na terenie Kanady. (decyzja k. 70 – 70 verte akt ZUS)

W ustawowym terminie M. N. złożyła w Sądzie Okręgowym w Łodzi odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę. Skarżąca podkreśliła, że od maja 2014 r. nie pracowała i pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy, aż do dnia 1 lipca 2018 r. kiedy to osiągnęła wiek emerytalny i uzyskała prawo do emerytury. (odwołanie k. 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie wywodząc jak w zaskarżonej decyzji. ZUS wskazał dodatkowo, że ubezpieczona składając wniosek o emeryturę, który wpłynął do organu rentowego w dniu 16.08.2019r. oświadczyła, że nie pozostaje w stosunku pracy jednocześnie jednak

załączyła zaświadczenie od pracodawcy (K. H. S. C. - K. G. H. S.) z dnia 26.04.2018 r. potwierdzające, że była zatrudniona od 29.08.1991 r. do 22.06.1998 r. oraz od 1.01.2004 r. do nadal. Nadto Kanadyjska instytucja ubezpieczeniowa potwierdziła zatrudnienie wnioskodawczyni w ciągłości w okresie od 1987 do 2014 roku oraz cały 2018 rok a w okresie od 05.2014 r. do 06.2018 r. ubezpieczona pobierała rentę inwalidzką z Systemu rentowego Kanady. Natomiast w toku postępowania wyjaśniającego ubezpieczona przedłożyła zaświadczenie pracodawcy z dnia 12.11.2019 r. z którego wynikało, iż była zatrudniona w K. H. S. C. od 29.08.1991r. do 22.06.1998r. oraz od 01.01.2004r. do 01.07.2018r. (odpowiedź na odwołanie k. 5 – 5 verte).

W piśmie procesowym z dnia 25 maja 2021 r. profesjonalny pełnomocnik wnioskodawczyni poparł odwołanie i wniosł o zmianę zaskarżonej decyzji organu rentowego z dnia 17.01.2020 r. oraz uchylenie przez Sąd nałożonego na ubezpieczoną w/w decyzją obowiązku zwrotu bezzasadnie uznanego za nienależnie pobranego świadczenia za okres od 01.07.2015 r. do 30.06.2018 r. w kwocie 24.948,24 zł. (pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k. 28 – 30 verte)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona M. N. urodziła się w dniu (...), legitymuje się średnim technicznym wykształceniem. (okoliczność bezsporna)

W dniu 17.04.2015 r. ubezpieczona złożyła za pośrednictwem kanadyjskiej instytucji ubezpieczeniowej (...) Canada wniosek o emeryturę, który wpłynął do polskiego organu rentowego w dniu 16.08.2019r. W przedmiotowym wniosku oświadczyła, że nadal nie wykonuje działalności zawodowej i jednocześnie załączyła zaświadczenie od pracodawcy (K. H. S. C. - K. G. H. S.) z dnia 26.04.2018 r. potwierdzające, że była zatrudniona od 29.08.1991 r. do 22.06.1998 r. oraz od 1.01.2004 r. do nadal. (k. 1 – 10 akt ZUS, zaświadczenie k. 25 akt ZUS)

Decyzją z dnia 6 września 2019 r., wysłaną 12.09.2019 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych po rozpatrzeniu wniosku z dnia 17.04.2015 r. przyznał M. N. emeryturę od dnia 1.04.2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość świadczenia obliczona w oparciu o art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wyniosła 875,15 zł brutto miesięcznie. (decyzja k. 37 – 38 akt ZUS)

Powyższa decyzja oraz kolejne każdorazowe decyzje organu rentowego dotyczące ustalenia wysokości emerytury wnioskodawczyni w pouczeniu zawierały informację o okolicznościach w jakich wypłata świadczenia podlega zawieszeniu oraz o obowiązku ubezpieczonego powiadomienia o zajściu tych okoliczności. Wskazano, że prawo do

emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury oraz bez względu na wiek tego emeryta (dotyczy osób pozostających w stosunku pracy, do których stosuje się polskie przepisy prawa pracy lub odpowiednie przepisy ustawodawstw państw członkowskich UE/ (...) lub Szwajcarii lub innych państw, z którymi Polskę łączą umowy międzynarodowe w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, o ile zastosowanie tych umów skutkuje zrównaniem nawiązywania, kontynuowania lub rozwiązywania stosunków pracy). (decyzje ZUS k. 37 – 38, k. 43 – 45, k. 63 – 65, k. 66 - 67)

Kanadyjska instytucja ubezpieczeniowa potwierdziła zatrudnienie wnioskodawczyni w ciągłości w okresie od 1987 r. do 2014 r. oraz cały 2018 r. dodatkowo wskazano, że w okresie od 05.2014 r. do 06.2018 r. ubezpieczona pobierała rentę inwalidzką z systemu rentowego Kanady a od 01.01.2019r. ubezpieczona kontynuuje zatrudnienie po nabyciu prawa do emerytury. (formularz łącznikowy k. 5 - 10)

Pismem z dnia 17.10.2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wezwał ubezpieczoną do nadesłania dodatkowych wyjaśnień odnośnie daty rozwiązania stosunku pracy. Ponadto dodatkowo M. N. zobowiązana została do nadesłania zaświadczeń na okoliczność, czy rozwiązała umowę o pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, a następnie czy podjęła ponownie zatrudnienie. Poinformowano następnie ubezpieczoną, że przeliczenie emerytury na wniosek z 17.09.2019r. nastąpi dopiero po uzyskaniu wyjaśnień odnośnie daty ustania zatrudnienia. (k. 55 akt ZUS)

Decyzją z dnia 17.10.2019 r. organ rentowy wstrzymał wypłatę świadczenia emerytalnego ubezpieczonej do czasu nadesłania odpowiedzi na pismo organu z dnia 17.10.2019r. (decyzja k. 53 – 54 akt ZUS)

W odpowiedzi na pismo ZUS z dnia 17.10.2019 r. ubezpieczona w dniu 11 listopada 2019 r. załączyła zaświadczenie wystawione przez pracodawcę K. H. S. C., z którego wynika, że była zatrudniona w tym zakładzie pracy od 29.08.1991 r. do 22.06.1998r. oraz od 01.01.2004r. do 01.07.2018r. (zaświadczenie k. 73 akt ZUS)

Decyzją z dnia 16 grudnia 2019 r. organ rentowy podjął wypłatę świadczenia emerytalnego ubezpieczonej od dnia 1.07.2018 r. (decyzja k. 66 akt ZUS)

W dniu 17 stycznia 2020 r. została ujawniona nadpłata emerytury za okres od 1.07.2015 r. do 30.06.2018 r. w kwocie 24948 zł. (bezsporne, a nadto notatka w sprawie ujawnienia nadpłaty k. 68 akt ZUS)

Zaskarżoną decyzją z dnia 17 stycznia 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 138 ust. 1 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2018 r., poz. 1270) stwierdził, że M. N. pobrała nienależnie świadczenia za okres od 01.07.2015 r. do 30.06.2018 r. w łącznej kwocie 24948,24 zł i z tytułu emerytury. Zakład zobowiązał ubezpieczoną do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń za okres od 1.07.2015 r. do 30.06.2018 r. w kwocie 24948,24 zł, ponieważ składając wniosek ubezpieczona oświadczyła, że nie pozostaje w stosunku pracy, natomiast z nadesłanego zaświadczenia wynika, że do 01.07.2018 r. wnioskodawczyni była w ubezpieczeniu z tytułu umowy o pracę na terenie Kanady. (decyzja k. 70 – 70 verte akt ZUS)

Sąd Okręgowy dokonał ustaleń stanu faktycznego w oparciu o wyżej wymienione dokumenty z akt organu rentowego, uznając je za wiarygodne i wystarczające dla powyższych ustaleń i rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Wskazać przy tym należy, że pełnomocnik wnioskodawczyni nie kwestionował samego wyliczenia świadczenia przez ZUS zawartego w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni M. N. jest zasadne jedynie w części.

W myśl art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2021 r., poz. 423 ze zm.) osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11.

Ustęp 2 cytowanego przepisu wskazuje, że za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

- 1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania;
- 2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Zgodnie z art. 138 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2020 r., poz. 53) osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu. Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się: 1) **świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania;** 2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych zeznań lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą świadczenia. Za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się również świadczenia wypłacone z przyczyn niezależnych od organu rentowego osobie innej niż wskazana w decyzji tego organu. **Nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń za okres dłuższy, niż 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ rentowy o zajściu okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, a mimo to świadczenia były jej nadal wypłacane,** w pozostałych zaś wypadkach - za okres dłuższy niż 3 lata, z zastrzeżeniem ust. 5. Kwoty nienależnie pobranych świadczeń w związku z osiągnięciem przychodów, o których mowa w art. 104 ust. 1, podlegają zwrotowi za okres nie dłuższy niż 1 rok kalendarzowy poprzedzający rok, w którym wydano decyzję o rozliczeniu świadczenia, jeżeli osoba pobierająca to świadczenie powiadomiła organ rentowy o osiągnięciu przychodu, w pozostałych zaś przypadkach - za okres nie dłuższy niż 3 lata kalendarzowe poprzedzające rok wydania tej decyzji. Organ rentowy może odstąpić od żądania zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń w całości lub w części, zmniejszyć wysokość potrąceń, ustaloną zgodnie z art. 140 ust. 4 pkt 1, lub zawiesić dokonywanie tych potrąceń na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy, jeżeli zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że jak bezspornie ustalono M. N. pobierała świadczenie emerytalne przyznane na mocy decyzji polskiego organu rentowego z dnia 6 września 2019 r za okres od dnia 1.04.2015 r., bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała zatrudnienie bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do tego świadczenia. Była ona bowiem zatrudniona w K. H. S. C. od 29.08.1991 r. do 22.06.1998r. oraz od 01.01.2004r. do 01.07.2018r.

W decyzji o przyznaniu emerytury, która była doręczona wnioskodawczyni znalazło się stosowne pouczenie, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury oraz bez względu na wiek tego emeryta.

Następnie każdorazowa decyzja organu rentowego dotycząca ustalenia świadczenie emerytalnego ubezpieczonej w pouczeniu zawierała informację o okolicznościach w jakich wypłata świadczenia podlega zawieszeniu wskazaną w zaskarżonej decyzji oraz o obowiązku ubezpieczonego powiadomienia o zajściu tych okoliczności.

Przy czym podkreślić należy, że jak słusznie uznał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 stycznia 2005 roku (I UK 136/04 OSNPiUS z 2005 r. nr 16 poz. 252) pouczenie o okolicznościach, których wystąpienie w przyszłości

powoduje brak prawa do świadczeń, nie może odnosić się indywidualnie do pobierającego świadczenie, gdyż nie da się przewidzieć, które z okoliczności przewidzianych w licznych przepisach wystąpią u konkretnego świadczeniobiorcy. W takim sensie wystarczające jest przytoczenie treści przepisów określających te okoliczności.

Jednakże pouczenie musi być na tyle zrozumiałe, aby pobierający świadczenie mógł je odnieść do własnej sytuacji. Pouczenie - zgodnie z intuicją językową - zawiera element wyjaśnienia, jednakże nie można pouczeniu przypisywać cech uzasadnienia (prawnego i faktycznego) decyzji, w którym organ rentowy dokonuje wykładni stosownych przepisów. Celem pouczenia, o którym mowa, nie jest więc wyczerpujące wyjaśnienie sytuacji prawnej i faktycznej, lecz pouczenie o konsekwencjach prawnych niezastosowania się emeryta do dyspozycji normy prawnej (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2019 r., III UK 22/18, Legalis numer 1872717; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20 grudnia 2012 r., III AUa 1071/12).

W ocenie Sądu, na gruncie rozpoznawanej sprawy brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż wnioskodawczyni nie została należycie pouczona przez organ rentowy o braku prawa do pobierania świadczenia w sytuacji zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Na okoliczność przeciwną wskazuje bezpośrednio treść decyzji dotyczących ubezpieczonej w przedmiocie przyznania i wymiaru świadczeń, emerytalnych, a także treść zawartych w nich pouczeń. Wynika z nich wprost informacja o braku prawa do pobierania świadczeń w przypadku zaistnienia powołanych okoliczności. Przy tym nieistotne jest, czy ubezpieczona faktycznie z tymi pouczeniami się zapoznała. Żądanie zwrotu nienależnie pobranego świadczenia nie jest bowiem oparte na obowiązku wykazania, że osoba zapoznała się z doręczonym jej pouczeniem o braku prawa do świadczenia w określonych okolicznościach (vide wyrok SN - Izba Pracy z dnia 24-06-2015, II UK 285/14).

Zdaniem Sądu wnioskodawczyni legitymująca się średnim technicznym wykształceniem jest osobą która, posiada doświadczenie życiowe i wiedzę pozwalające jej na rozeznanie i prawidłową ocenę warunków związanych z przyznaniem jej świadczeń, o których została pouczona w każdorazowo doręczanych jej decyzjach.

W ocenie Sądu wszystkie pouczenia były na tyle zrozumiałe, że wnioskodawczyni mogła je odnieść do własnej sytuacji.

W tym stanie rzeczy świadczenie emerytalne pobierane przez ubezpieczoną, wobec zaistnienia okoliczności powodujących zawieszenie prawa do tego świadczenia w spornym okresie, a także wobec odpowiedniej treści pouczeń, niewątpliwie było świadczeniem nienależnym.

Podkreślić w tym miejscu należy, że przy określeniu zakresu odpowiedzialności wnioskodawczyni, jako osoby, która pobrała świadczenie nienależne, nie należy tracić z pola widzenia, że choć organ rentowy z urzędu jest zobowiązany do zbierania i analizowania wszelkich dostępnych informacji o ubezpieczonym i nawet na podstawie okoliczności pobocznych ma stwierdzać przesłanki zawieszenia prawa do świadczenia, to jednak nie znaczy, że gdy tego nie zrobi, to zachodzi ograniczenie odpowiedzialności, gdyż taki obowiązek organu nie wynika z przepisu art. 138 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyrok SN - Izba Pracy z dnia 03-10-2018, II UK 276/17).

Przepisy ustaw regulujących wypłaty świadczeń z ubezpieczeń społecznych, nie nakładają na organ rentowy obowiązku bieżącego, czy też comiesięcznego kontrolowania prawidłowości wypłat świadczeń już przyznanych ubezpieczonym. W ocenie Sądu Okręgowego, to na świadczeniobiorcach ciąży obowiązek niezwłocznego poinformowania organu wypłacającego świadczenie o okolicznościach powodujących wstrzymanie, czy też zawieszenie wypłaty w całości lub w części (vide wyrok SA Łódź z dnia 10.06.2014, III AUa 1645/13).

Art. 138 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie wymaga żadnej szczególnej formy dla zawiadomienia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o zajściu okoliczności powodujących, między innymi, wstrzymanie prawa do świadczenia. Zawiadomienie, w rozumieniu powyższego przepisu, stanowi każda informacja wskazująca na zajście okoliczności, o których mowa w przedmiotowym przepisie.

Może to być nawet informacja przypadkowa, udzielona na przykład przy okazji korespondencji prowadzonej z ZUS w związku z innymi sprawami (por. wyrok SA Szczecin z dnia 21-12-2016, III AUa 232/16).

Zawiadomienie w rozumieniu art. 138 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, może mieć w zasadzie dowolną formę oraz treść, a tym samym może być zarówno osobnym dokumentem, jak i może wynikać z treści innych składanych przez ubezpieczonych w organie rentowym dokumentów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2019 r., III UK 22/18, Legalis numer 1872717).

Mając na względzie powyższe uznać trzeba, że z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowym postępowaniu wynika jednoznacznie, że wnioskodawczyni niejednokrotnie kontaktowała się z organem rentowym przedkładając zaświadczenie pracodawcy, z którego wynikało, że kontynuowała ona nadal zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Już do wniosku o świadczenie załączono zaświadczenie od pracodawcy (K. H. S. C. - K. G. H. S.) z dnia 26.04.2018 r. potwierdzające, że wnioskodawczyni była zatrudniona od 29.08.1991 r. do 22.06.1998 r. oraz od 1.01.2004 r. do nadal. Następnie pomimo przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego skutkującego decyzją z dnia 17.10.2019 r. o wstrzymaniu wypłaty emerytury a następnie mimo uzyskania kolejnego zaświadczenia pracodawcy z dnia 17.10.2019 r., z którego treści jasno wynikało, że ubezpieczona kontynuuje zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych podjął wypłatę świadczeń.

Tym samym organ rentowy w konsekwencji działań samej ubezpieczonej niewątpliwie miał wiedzę o okolicznościach powodujących zawieszenie wypłaty emerytury a mimo to świadczenia były ubezpieczonej nadal wypłacane.

Z tego faktu nie można jednak wyprowadzić dla ubezpieczonego w całości korzystnych skutków procesowych. Na wypadek tego rodzaju zdarzenia prawnego, ustawodawca przewidział dla świadczeniobiorcy wyraźny przywilej polegający na ograniczeniu okresu, za który organ może domagać się zwrotu świadczenia nienależnie pobranego, z trzech lat do dwunastu miesięcy.

W ocenie Sądu wnioskodawczyni sprostала wymogom zawiadomienia ZUS o okolicznościach powodujących ustanie prawa do świadczenia emerytalnego. Tym samym obciążanie jej zaskarżoną decyzją obowiązkiem zwrotu świadczeń za okres 3 lat, nie zaś 12 miesięcy, uznać należy za nieuprawniony.

W ocenie Sądu brak jednak podstaw do żądania przez organ rentowy odsetek naliczanych od daty wypłaty świadczenia uznanego za nienależnie pobrane do daty doręczenia decyzji w przedmiocie zwrotu nienależnego świadczenia.

Zgodnie ze stanowiskiem zawartym w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 grudnia 2013 r., sygn. akt. III AUa 436/13, opubl. LEX nr 1409160, który Sąd podziela w niniejszej sprawie a wyrażającym się w twierdzeniu, że: „Skoro wydanie decyzji administracyjnej jest konieczne w celu stwierdzenia obowiązku zwrotu przez ubezpieczonego - na podstawie art. 138 ust. 1 u.e.r.f.u.s. - nienależnie pobranego świadczenia, nie może być mowy o opóźnieniu w spełnieniu tego obowiązku przed wydaniem tej decyzji. "Żądanie zwrotu" nienależnie pobranego świadczenia następuje przez doręczenie dotyczącej tego decyzji (można powiedzieć, że staje się wymagalne w tym momencie, a nie w czasie spełniania świadczeń). Z tą też chwilą następuje też wymagalność (w prawnym znaczeniu art. 359 § 2 k.c.) roszczenia o odsetki, gdyż od tej chwili dłużnik pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia głównego (art. 481 § 1 k.c.). Konsekwencją powyższego jest zatem uznanie, że nie ma podstaw do żądania przez organ rentowy zwrotu odsetek naliczanych od dnia wypłaty świadczenia uznanego za nienależnie pobrane.”

Nie może więc być mowy o opóźnieniu w spełnieniu tego obowiązku przed wydaniem decyzji (por. wyrok SA Łódź z dnia 06.02.2014 r., III AUa 754/13). Tym samym również żądanie odsetek przez organ rentowy za okres poprzedzający wydanie spornej decyzji nie miało podstaw prawnych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., w punkcie 1 sentencji zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał M. N. do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń za okres 12 miesięcy bez

odsetek, w pozostałym zaś zakresie w punkcie 2 sentencji, zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie, jako bezzasadne, oddalił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 kpc w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 t.j. z późn. zm).

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni.

K.B